

האזרה: פלאח באברגוס. מעל ראשו — טיסמאות נלהבות. הוא שותק. המהרר הוא על כך, שאבן הבוחן למוסר המדינה יהיה הוא, לא הטיסמא הכתובה, כי קל לכתוב.

רק לזקוקים לו, בעלי 30% נכות ומעלה. ספק אם תתקבל דרישה הגיונית זו, הדורשת החששת מתן הסמלים והגדלת יעילותם. אותה נטיה כללית לשכחה, שמנעה מתן אותות הצטיינות לחיילי החזית, הפגע גם בכנים.

השוק השחור ביזנס בחנות פרחים

חברות אחדות, העוסקות ביבוא חבילות מזון, אינן אלא כנופיות רמאים, העוסקות בהעברת הון מזה, ואספקת חבילות מזון במחירים מפולפלים מזה.

אחת החברות הללו נוסדה במיוחד, כדי להעביר הון של אדם אחד מקפריסין, והייתה מוכרת חבילות במחירים שבין 16 ל-20 לי (שערך פחות משליש מהסכומים הללו) לאנשים פרטיים. העסק הזה התנהל בחנות פרחים, ואמנם החשבון היה נכון: אלה הי יכולים בימים אלה להרשות לעצמם את הי רומנטיקה היקרה הזאת של משלוח פרחים (ור שושנים—שתי לירות; צפורן—70 פרי; גדילולה — עד 300 פרוטות), הם אשר יקנו חבילות מזון יקרות, בפרט כשאלו מכילות תפוחי עץ (אשר לפיקוח על מחירי הפרחים מתנהל ויכוח; יש אומרים, כי לא הוחלט לבקר את המחירים, מאחר שגם תנובה קור בעת מחירים גבוהים).

השבוע, לא הסתפקה המשטרה בחבילות מזון, היא הרחיקה לכת בעקבות החבילות הללו, הנמכרות בדמות מנות יפות, במחירי רים מפוקעים, במסעדות, התוצאה: חמשה בעלי מסעדות ובתי קפה נעצרו, הפסקת אספקת הבשר לשתיים מהמסעדות הידועות בי עיר (צעד אדמיניסטרטיבי), שבעה דוחיים. הפעילות נדירה כזאת של המחלקה הכלכלית אינה אלא התחלה, העיר אחד מראשי הפי עולה, אך אין זו נכות מיוחדת, באשר הי מקרים מתגלגלים ממש ברחובות... צריך רק להתכופף — וכבר יש לך תיק ביד.

(המשך במדינה בעמוד 16)

במדינה

אלף בכל המדינה) בהשוואה ל-3500 גליונות של עיתונו הקודם, ידיעות אחרונות (20.000 תפוצה), שאותו נטש, כדי להקים את מעריב הקואופרטיבי-למחצה, יצא לירושלים, שהה שבוע ימים במשרד מערכתו המפואר בבירה, שעלה, לפי אומדן, 8000 לירות, תיכנן מסע מלחמה להגברת תפוצת עיתונו. כצעד ראשון הכריז על מוסף יומי ירוי שלמי לעיתון, מלווה במתן פרסים; ידיעות אחרונות גילה את הסוד, הקדים בהוצאת מוסף ביום ההוצאת מוסף מעריב. אחר עש' רה ימים התערב דב יוסף, שהיה אז שר

החיי' : איש בצריח. מעל ראשו — הת' להבות ירושלמיות. הוא דומס. המהררה הוא על כך, שברגע מכריע יהיה הוא חומת-המגן, לא הסאנן הכבד, המצופה שירוני פלוח.

של הצבאי. הוא נדהם מן העובדה, שהנכבדים השתמשו בשמו, כדי ללחוץ על האב. שלח לקרוא לבחורה עצמה. בדרך כלל, כאשר נכנסת אשה ערביה לחדרו של גבר — יהיה זה פקיד, רופא, מושל — נוכח תמיד אדם שלישי במקום. אחרת עלולים אנשים להסיק מסקנות. אולם הפעם עבר המושל על החוק האילים: הוא הזמין את הבחורה לחדרו וסגר את הדלת.

הסירי את הצעיף, אמר לה, וספרי את כל הענין. לא אני שלחתי את האנשים לבית' כם; אם אינך רוצה בנישואים, אעזור לך. הבחורה סיפרה לו, כי רצו להשיאה לתושב גלגוליה (במשולש הקטן), בן 40. גם אמי נישאה לאבי, כאשר היה בן 40. היא ילדה לו 5 ילדים, אך אבי החולני הפסיק לעבוד ולפרנס את המשפחה. דאגת הפרנסה נפלה על אמי. היא טרם טעמה את החיים, וכבר נאלצה לעבוד, כדי להבטיח את מחיית משפח' תה. אני עוד צעירה, יא סעאדת אל-חאכס, ואיני רוצה שגורלי יהיה כגורל אמי. כשנודע הדבר בכפר גלגוליה, נדמה לתור שביה, כי העולם נחרב. לאן גיעי, אם בחורה תחליט בדבר נישואיה? התרעמו בבית הקפה הקטן. לוא סרבה בתי להינשא לאיש, שיעד' תי לה, הייתי הורגה, הכריזו תושב משופם, חבוס כפיה.

במשרד המימשל התחכחו הפקידים ביניהם. לוא היה הכפר תחת שלטון עיראק, אמרו, היו אנשים רוגמים אותה באבנים. זהו צעד ראשון לקראת קידמה אמיתית של הערבים!

עחונים 3000 לעומת 3500

ירושלים, בירת המדינה, ציבור התושבים שמרגי יותר מאשר בשני כרכי החוף — תל-אביב וחופה. אחת התוצאות: ירושלים היא העיר היחידה בארץ, בה עולה תפוצתו של ידיעות אחרונות על זו של מעריב. כאשר ד"ר עיריאל (ר' איפכא מסתברא) קרליבך, עורך ובונה מעריב גילה, כי תפוצת עיתונו בבירה הוא 3000 גליונות (מתוך 40

הזר ההפגנתי של הנכים בירושלים. על אף האיסור, ברכת חברים.

תמכה על מספר מינויים גדול. והמערכת מסתפקת במכירת 2001 גליונות ליום (תפוצה 15 אלף בכל המדינה). ההסבר למספר המדוייק: אלפיים גליונות נמכרים, גליון אחד ניתן כמנחי חניג-בעל המנוי: דוד בן-גוריון.

האספקה והקיפוז, גור על המוספים בגלל המחסור בנייר. גם שיעון שג' גברת: מלחמת התפוי צה נמשכה בכל עווה; כשנגמר ריהוטו של משרד מעריב (אורות ניאון, וילונות, מרב' זים) נודרזה מערכת ידיעות אחרונות, נטשה את תאה הצר בבניין סנסור (בו שוכנות שתי המערכות גם יחד) עברה לדירה מרוחקת בי קומה השלישית של אותו בניין. בולת הי שלישיית ממשרדו הישן של מעריב, הממשש מחסן עיתונים ישנים לאותו עיתון.

ביום העצמאות תשי' הנהיג מעריב שידור רי תקליטים, והצגות סרטים בליל חגיגות העצמאות. קהל גדול הצטופף ברחוב בן יהודה, צפה בסרטים ההוליוודיים המיושנים, בסרט ישראלי או שניים, רקד הורה, קרקר' ביק, שאר ריקודי עם לפי צלילי תקליטי מעריב.

השנה נודררו במערכת ידיעות אחרונות, שיגרו איש מיוחד, נציג ההנהלה, שקבע רמ' קול בגוונטרת המשרד הירושלמי, סדין לבן, לשימוש ככד קולנוע, בגוונטרת הבית שמ' מול. עם פרוץ חגיגות העצמאות, פתחו שני הי רמקולים בשידורים, שתי מכונות ההצגה בי תמונות, הפריעו לסירוגין אחד לשני. כאשר תמונות סרט ההפוגה הופיעו על בד מעריב, שנמצא במרחק עשרים מטר מבד ידיעות אחרונות, פתחו אלה בתקליט, בוואי מהר, מהר. נציגי המערכות צעקו לתוך הרמקו' לים, תבעו מהקהל, להתמרד נגד ידיעות אחרונות, המפריע לשעשוע הממונים. הת' שובה, כעבור חמש דקות: התמרדו נגד מעריב שאינו נוהן לרקוד.

לכסוף חיתר מעריב, הפסיק את תכניתו. למחרת מוצאי יום העצמאות, הצליח ל' התגבר על ידיעות אחרונות, שנטש את הי שטח בחצות. בשתיים לפנות בוקר, כשנראה שההמון עור מד להתפור, נקטו בהמצאה: על שיעון קול חור והודיע, בכל עשר דקות, על שיעון יד של גברת שנמצא, הקשיבו! הקשיבו!

העץ בידי האדם לא צעצוע, כי אם מסה-קסמים.

תורת האומה

נדחף בתור

תור ארוך הונבג ליד תחנת האוטובוס. כשהגיעה המכונית, קרב בחור צעיר, נגש אל ראש התור, ניסה לעלות בין הראשונים. צעקות מכל עבר קידמוהו, אנשים דחפוהו במרפקיהם, קללות ניתכו על ראשו. האיש לא ידע, אם להמשיך בדרכו או לחזור אל סוף התור, לעמוד בצפיפות בין האנשים הנדחקים. לבסוף צעק: אני נכה, תן לעלות, אני לא יכול לעמוד בפנים.

במקרים מעין אלה עומדת בפני הנכה, הבריאה במראהו, הבריירה: להיות ככל אחו, להדחק, להיות תלוי בחסדי מעצורי המכונית ומרפקי האנשים, או לצעוק חמס, לטעון שהוא נכה, שאינו יכול. כדי לפתור בעיה זו הועלתה הצעה: — נכי המלחמה יקבלו סמל מיוחד, שיהיה להם לעזר בעתות הצורך. מי זכאי לסמל? יש אומרים — כל הפצור עים והנכים, כנהוג בכל הארצות. לא! אומר רפי קוצר, פגוע בשתי רגליו, לשעבר מפקד מחלקה בנגב, עתה חבר שער הגולן, לדעתו — צריך הסמל להנתן רק לנכים בעלי דרגת נכות גבוהה, שמצבם קשה. את נמוקיו הוא מפרט במכתבו למערכת שבועון החייל העברי: הדריכות לעניינו בציבור הולכת ופוחתת... אנו חייבים להיות מציאותיים... נכה קל, שיעלה מחוץ לתור, יראה, כבחור בריא כשור, הנדחק בראש התור. הסמל צריך, לדעתו, להיות בעל ערך מוחשי ביותר לתועלת הנכה, ויהיה כזה, אם ינתן

האדם כראש העין לא פחד, כי אם סקרנות.

למשל: שיתוף חלקי ביד, או ברגל.